7205, 16th Ave.
Takoma Park MD 20012

Український Народний Союз
75 років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-5740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 74125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVI. Ч. 46. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 12-го БЕРЕЗНЯ 1969 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MARCH 12, 1969 No. 46. VOL. LXXVI.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Вівторок, 11 березня 1969

В АМЕРИЦІ

ФЛЬОТА ЗСА НЕ ПРИПИНЯЄ ДОСЛІДІВ океанів, хоч 17-го лютого згинув під водою акванавт Беррі Л. Кеннон. На ці досліди призначено 10 мільйонів дол. Ці досліди називаються Морською ляборaторією, скорочено „Сілеб". У зв'язку з несподіваною смертю акванавта Кеннона анульовано цю 60-денну програму, виконавцем якої мав бути акванавт Кеннон. Голова морських дослідів капітан Вілліям А. Ніколсон заявив, що треба встановити причину смерти акванавта Кеннона. Фльота хоче встановити, як довго людина може жити й працювати під водою.

ГУВЕР ЗВІТУЄ ПРО ЦЕ, ЩО ЧИСЛО ЗЛОЧИНІВ в 1968-му році збільшилося на 17 відсотків в порівнянні з 1967-им роком. Але він додав, що число злочинів, доконаних за допомогою насильства, збільшилося аж на 19 відсотків. І так число злочину пограбування збільшилося аж на 29 відсотків в порівнянні з 1967-им роком. Числа злочинів насилування і вбивства — на 14 відсотків. Число злочинів важкого поранення тіла збільшилося на 12 відсотків. Директор Федерального Бюра Інвестиґацій Едґар Гувер потішає нас тим, що поліції в попередньому 1968 році вдалося заарештувати на 4 відсотки більше злочинців, як в 1967-му році.

ОПИТУВАННЯ ВИЯВЛЯЮТЬ, ЩО СЕНАТОР Едвард М. Кеннеді втішається великою популярністю, і велике число опитуваних гадає, що він буде демократичним кандидатом на президента в 1972-му році. 79 відсотків опитуваних передбачають, що в 1972 році сенатор Кеннеді здобуде демократичну номінацію, і тільки 11 відсотків не вірять в це. Опитувані самі демократи у 83 сотках вірять в те, що Кеннеді буде їхнім кандидатом. 64 відсотки опитуваних демократів вірять, що Кеннеді буде президентом ЗСА, 19 відсотків не передбачають цього і 17 відсотків не цікавляться цією справою.

ФАРМАЦЕВТИ НАРАДЖУЮТЬСЯ над цим, щоб не продавати наркотиків наркоманам. Наради в цій справі відбувалися в будинку Фармацевтичного Коледжу при Колюмбійському Університеті в Ню Йорку. Деякі промовці твердили, що фармацевти не повинні продавати наркотиків тим відомим наркоманам навіть тоді, коли вони мають рецепти на ліки. Фармацевти повинні повідомляти владу, коли від них вимагають наркотиків — наркомани. Представник Фармацевтичного Коледжу Джек Ґросс твердив, що тільки незначне число фармацевтів незаконно продає недозволені ліки наркоманам.

ПАЛАТНА КОМІСІЯ В СПРАВІ міжстейтової й закордонної торгівлі веде переслухання в справі злочинних піратських летів літаків до Куби. Окремі злочинці, повітряні пірати, часто насильно змушують пілотів летіти на Кубу, на чому терплять американські пасажири, бо тратять час і мусять, звичайно аж на другий день, вертатися на літаку до призначеного місця в ЗСА. На жаль, не подано жадного „ліку" на це, щоб внеможливити злочинцям насильно змушувати пілотів летіти на Кубу. Коли б Куба погодилася видавати ЗСА цих повітряних піратів, тоді справа була б розв'язана.

У СВІТІ

НОВООБРАНИЙ ЗАХІДНЬО - НІМЕЦЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ ГУСТАВ ГАЙНЕМАН ЗАЯВИВ у пресовому інтерв'ю, що його вибір є познакою „зміни варти" у Західній Німеччині та що треба призадуматися, чи існування відбудованої західньо - німецької армії причиняється до розв'язання проблеми об'єднання Німеччини. Д-р Гайнеман є соціял-демократом. Ті його завваги стрінулись з ґострою відповіддю збоку керівної Християнсько - демократичної партії. Гайнеман виграв вибори завдяки 80-ом голосам партії Вільних демократів: цей несподіваний бльок соціял - демократів і вільних демократів поставив в опозицію найбільшу Християнсько - демократичну партію з канцлером Куртом Кізінґером у проводі.

СССР І КОМУНІСТИЧНИЙ КИТАЙ РОЗПОЧАЛИ колонізування прикордонних земель на Далекому Сході резервовими військовиками та вишколювання й озброєння тамошніх цивільних мешканців. „Правда", „Красная Звезда" й інші совєтські газети продовжують лаятись і відгрожуватись Комуністичному Китаєві за його „провокації".

ЄГИПЕТСЬКІ ВІЙСЬКОВІ КОЛА ТВЕРДЯТЬ, що в минулонедільному артилерійському бою почерез Суезький канал єгипетські араби збили три ізраїльські літаки і вбили коло 100 ізраїльських вояків.

З ПІВНІЧНОЇ КАРОЛАЙНИ ВІДЛЕТІЛИ до Південної Кореї великими транспортовими літаками „С-130 Геркулес" 2.500 вояків. Ціль — перевірити, як швидко можна перекидати з американського континенту до Південної Кореї війська — на випадок, коли б зайшла негайна потреба. Такі літаки мусять перебороти віддаль 2.500 миль.

УРЯДОВА СТУДІЙНА КОМІСІЯ В ЯПОНІЇ ДІЙШЛА до висновку, що найбільша американська база в Японії Окінава повинна вернутись під японську суверенну владу в 1972 році. Японський міністер закордонних справ Кіічі Аічі прибуде в червні цього року до Вашинґтону для переговорів з президентом Ніксоном про приспішене повернення Японії баз, які від кінця другої світової війни знаходяться під американською адміністрацією.

НА ПАРИЗЬКІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ ПРО В'ЄТНАМ можуть відновитись тайні наради між американцями і північними в'єтнамцями. В такому випадку речником американської сторони буде заступник голови американської делеґації, кол. суддя Лоренс Волш, а з комуністичного боку — полк. Га Ван Ляв. ЗСА заявили, що вони хочуть переговорювати про 1) привернення дійсної невтральности і демілітаризації на смузі між двома частинами поділеного В'єтнаму і 2) про відкликання з Південного В'єтнаму „чужих" реґулярних військ. Комуністи вважають, що північно - в'єтнамська армія не є „чужою", бо, мовляв, це той сам нарід, який воює проти „американських аґресорів". Покищо Паризька конференція — на мертвій точці.

КОМІСІЯ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ ДЛЯ ДОПОМОГИ ДІТЯМ СТВЕРДИЛА, що з початком цього року було у Південному В'єтнамі коло 1,200.000 бездомних втікачів, яким надзвичайно трудно нести зорганізовану й систематичну допомогу з уваги на загострення воєнних дій.

В лютім число нефармерських робітників становило 70 мільйонів

Вашингтон. — Статистичне бюро при Департаменті Праці звітує, що в лютому цього року число затруднених робітників збільшилося на рекордово високе число — 380,000. Внаслідок цього число нефармерських робітників дійшло до 70 мільйонів. Число безробітних і надалі втримується на висоті 3.3 відсотка всіх робітних сил і в лютому становило 2.9 мільйона. Лютий — це вже п'ятий місяць із черги, в якому збільшується число затруднених. Відсоток безробітних такий самий від часів війни в Кореї. Звичайно в лютому зменшується число затруднених, бо меншає число тих, які працюють в будівельному промислі, але цього року це не сталося. Пересічний тижневий заробіток промислового робітника становив $111 і був на 37 центів більший, як в січні ц.р. В порівнянні з 1968-им роком лютневий тижневий заробіток був на 6.2 відсотків більший, що в долярах становить $6.47.

Буря може змінити місце приземлення астронавтів Аполло 9

Гюстон, Тексас. — В районі Бермудських островів 10-го березня була буря, вітер віяв зі швидкістю 60 миль на годину, спричиняючи на океані хвилі 12 стіп висоти. З контрольного центру у Гюстоні повідомили вже астронавтів про це, що їхнє приземлення не відбудеться 195 миль на південний захід від Бермуди, якщо там буде передбачена буря на четвер вранці. Справу місця приземлення вирішать 11-го березня. 10-го березня передбачали на четвер 13-го березня коло Бермуди вітер в силі 30 миль на годину і висоту хвиль на 8 стіп, що було б невигідне для Аполло 9, довгого на 12 стіп. Коли не може приземлення відбутися в районі Бермудських островів, тоді воно може бути перенесене на південний Атлянтик коло Африки, або на Східній Пацифік. Кораблі американської фльоти стоять в цих районах і можуть допомогти астронавтам.

Вбивник д-ра Кінґа Рей засуджений до 99-річного ув'язнення

Мемфіс, Теннесі. — 10-го березня жюрі складене з 12 чоловіків визнало винним вбивника д-ра Мартина Лютера Кінґа — Джеймса Ерла Рея, і суддя Престон Беттел визначив йому кару 99 років ув'язнення. І прокуратор і оборонець підсудного заявили, що нема доказів на це, що вбивство провідника негрів в дні 4-го квітня 1968-го року було внаслідок якоїсь змови. Але засуджений Рей у своїх зізнаннях заявляв, що можна б думати, що це вбивство було внаслідок змови. Рей признався до вини, тому йому не визначили кари смерти. Він зможе бути звільнений із тюрми, коли відбуде половину кари. Коли б Рей був дістав кару досмертної в'язниці, тоді міг би бути звільнений вже після відбуття 13-річної кари тюрми.

Шевченківське Свято в Гартфорді, Конн. у виконанні „Студії Мистецького Слова" з Ню Йорку

Немає сумніву, що „Студія Мистецького Слова" Лідії Крушельницької, — це ансамбль, що вповні заслуговує на свою назву. Хто бачив „Летючий Корабель", „Попелюшку", чи „Голубу Хустину" у виконанні цієї студії, цей сміливо й гордо може сказати, що маємо свій „Голливуд" в Ню Йорку. Тому й не диво, що Відділ УККА в Гартфорді вже віддавна носився з думкою запросити Студію до себе, але натрапляв, кожночасно на певні перешкоди. То навантаження місцевих імпрез, то трудноці дістати відповідну сцену, яка відповідала б вимогам Студії. Тепер ці труднощі усунено. Студія Мистецького Слова приїжджає до Гартфорду в неділю 16-го березня з Шевченківською програмою, з цією ж програмою, яка в Ню Йорку відбулася тиждень скоріше з великим успіхом. Студія виступить з Театром Шевченкового Слова у великій, одній із найкращих театральних заль в Гартфорді: South Catholic High School на розі South St. і Campfield Avenue. Віримо, що з рідкісної нагоди скористають не лише громадяни Гартфорду, але й стейту Коннектикат і сусідніх стейтів та прибудуть, щоб побачити і почути Студію Мистецького Слова в дії.

ПРОТЕСТ ПЕРЕД АМЕРИКАНСЬКОЮ АМБАСАДОЮ В ЛОНДОНІ

Лівому т. зв. „Фронтові англо-в'єтнамської солідарности" пощастило зібрати тисячу демонстрантів для походу до американської амбасади в Лондоні для однобічного протесту проти війни у В'єтнамі. Сильний кордон поліції перед будинком амбасади загородив демонстрантам дорогу.

Лерд передбачує відкликання частини військ ЗСА з В'єтнаму

Сайґон. — Секретар оборони Мелвін Лерд заявив на своїй пресовій конференції, яку відбув безпосередньо перед відлетом з Південного В'єтнаму після 5-денної інспекційної подорожі, що він уважає „бажаним і можливим" відкликання частини американських військ з В'єтнаму з уваги на такий зріст бойової здатности південно-в'єтнамської армії, що вона зможе перебрати частину воєнних тягарів від американського війська. Секретар М. Лерд повторив свою попередню заяву, що велике враження зробила на нього поправа стану південно-в'єтнамського війська. Лерд заперечив, наче б ЗСА посилили війну у В'єтнамі, — єдиний зріст тамошніх воєнних дій прийшов збоку В'єтконґу і Північного В'єтнаму. Зрештою, секретар Лерд ствердив, що комуністи не осягнули ніяких користей своєю офензивою, яку ведуть від 23-го лютого ц.р. Лерд відлетів на Гаваї, де була передбачена його зустріч з адміралом Джаном МекКейном, головним командантом американських збройних сил на Тихому океані.

Париж у темряві внаслідку генерального страйку у Франції

Париж. — В понеділок о год. 10 вечором погасли всі світла в Парижі. Частинно вони появились в дві і пів години згодом, але мешканці столиці Франції й інших французьких міст тримали на поготові свічки, в які запаслись були, передбачаючи подібну прикрість. В понеділок вечером розпочався у Франції 24-годинний генеральний страйк, проголошений трьома головними робітничими спілками та підтриманий спілкою вчителів. Тільки деякі невеличкі професійні спілки відмовились страйкувати, між ними організація „форменів", себто робітничих керівників у фабриках та інших підприємствах. Банки і біржа заповіли, що будуть відкриті і парижани сподівалися, що відкритими будуть також деякі харчові крамниці. Але вся комунікація, пошта, телеграф і школи спаралізовані. Однак економісти передбачають, що теперішній короткий генеральний страйк не матиме неґативного впливу на французьку економіку, бо всі фабрики й інші виробничі варстати надолужать втрачені години надобов'язковою працею. Проте ціна на золото пішла знову вгору: У Франції платили за 1 унцію золота французькими франками рівновартости 48.81 дол., а у Швайцарії 43.80 дол. замість офіційної ціни 35.00 дол. Не відомо, чи швидко прийде до згоди щодо підвищення заробітків між працедавцями й робітниками, особливо в державних підприємствах.

НЕЧУВАНІ ПОНЕВІРЯННЯ НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ОПЕРИ „НЕЗАБУДЬКА", ПРИСЛАНОЇ З УКРАЇНИ ДО РИМУ

Рим. — Італійська опера в Римі одержала минулого року приватними дорогами нову українську ціловечірню оперу під наг. „Незабудька" українського композитора, який не подав свого прізвища. У супровідному листі автор підкреслив, що бажає, аби цю оперу було виставлено в Римі, якщо змога — українською мовою, але ніколи не російською, або ж у перекладі на будь-яку іншу мову світу, за виключенням російської. Дирекція Римської Опери вважала за відповідне написати до СССР листа в справі вистави цієї опери, адже автор живе на території СССР. Від того часу розпочалось незвичайне листування, а може й мартирологія нового українського оперового твору. За долею опери „Незабудька" слідкує українська оперова солістка, родом з Вінніпеґу в Канаді, яка тепер перебуває і є заанґажована в Римській Опері кольоратурне сопрано Тетяна Ара Шуфлин. Вона зі свого боку дала найвищу оцінку мистецьким вартостям нового твору. Доля опери „Незабудька" ще не вирішена. У тижневику „Вільний світ", американському виданні „Канадійського Фармера", з 24 лютого, і в тижневику „Народна Воля" з 27 лютого були поміщені відповідні матеріяли про поневіряння нового оперового твору, створеного в умовах політично - національного пригнічення українського народу, його рідної мови і культури. Так, канадійський тижневик інформував за характеристикою співачки Тетяни Ари Шуфлин, що нова опера — "свіжа як ранняя роса, синьоока і чарівна як правдива українська незабудька, тендітна музикою, сантиментальна і при тому потужна та геройська, як самий Дніпро - Славута, українська опера „Незабудька" творилась в Україні без відома окупанта. Приватними дорогами ця опера була передана на Захід, до Риму. Автор на відписі рукопису цієї опери власноручно написав, що його праця може бути виставлена тільки в українській мові а ніколи, в російській. Він погодився, що вона може йти в світ на різних мовах, з значенням її українського роду". У розмові із співачкою Т. А. Шуфлин, яка нещодавно приїздила до Вінніпеґу і вже повернулась до Риму, автор МРШ на сторінках „Вільного Світу" довідавсь, що справа вистави опери „Незабудька" в Римській Опері ще не розв'язана, бо Москва наполягає на тому, щоб ставили російською, тоді, мовляв, вони „розшукають" і навіть „привезуть" автора. Листування затягається і справа набрала виразно політичного зафарблення. Автор пише, за словами п-ні Т. А. Шуфлин: „Якщо б були фінанси та засоби, „Незабудьку" можна б було теж перекласти на італійську мову і на інші мови світу, а тоді вона могла б появитися на сценах Відня, Парижу, Ню Йорку." Тижневик „Народна Воля" з 27 лютого, крім інформації, висунув важливе побажання: „Тетяна Ара Шуфлин робить всякі старання, щоб опера „Незабудька" була виставлена українською мовою так, як цього собі бажає невідомий автор. Чи побачить світ опера „Незабудька" в Римській Опері — наразі тяжко сказати. Українці у вільному світі, а зокрема українські артисти повинні листами піддержати Тетяну Ару Шуфлин, а рівночасно повинні листами до Римської Опери піддержати тих режисерів і диригентів, що хотять „Незабудьку" поставити українською мовою".

У Філядельфії похоронено сл. п. Теофіля Кульчицького з масовою участю громадянства

Сл. п. Теофіль Кульчицький

Філядельфія. — Серед загального жалю та масової участи місцевого громадянства і представників центральних місцевих установ відбулися похорони передчасно померлого 2-го березня 1969 р., на 58-ому році життя, головного фінансового референта Союзу Українців Католиків „Провидіння", сл. п. Теофіля Кульчицького. В п'ятницю, 7-го березня вечором, у Домі Української Громади при вулицях 23-тій і Брави, відправлено парастас, в якім узяли участь: о. прелат Еміль Монастирський, генеральний вікарій Стемфордської Єпархії та особистий відпоручник Владики Йосифа Шмондюка, о. шамбелян Мирослав Харина, декан Філядельфії та головний предсідник СУК „Провидіння", який проводив похоронними обрядами, о. радник Василь Головінський, о. проф. Йосиф Корба, ЧНІ, о. радник Петро Липин, о. Михайло Пиріг і о. Іван Вігун. Після парастасу прощали Покійного мґр. І. Вазарко від централі УККА, д-р О. Білик від централі „Провидіння", гол. предсідник А. Батюк від Українського Робітничого Союзу, заст. головного предсідника Л. Футала від Української Народної Помочі і Організацій Визвольного Фронту, дир. І. Поритко від Товариства Українських Кооператорів і мґр. М. Клецор від Окружної Ради „Провидіння" в Ню Йорку.

В суботу, 8-го березня, перед початком похоронних обрядів, відслужили панахиду о. шамбелян Михайло Федорович, канцлер Філядельфійської Архиєпархії, та о. Василь Лостин, економ тієї ж Єпархії. Опісля перевезено тіло Покійного до церкви св. Миколая, де відправлено Заупокійну Службу Божу і Панахиду при співучасті о. шамб. М. Харини, о. І. Вігуна та о. К. Бердара, головного духовного опікуна „Провидіння", який виголосив прощальну проповідь. В заупокійних відправах узяв участь також колишній головний предсідник „Провидіння", о. шамбелян Степан Тиханський. Після цього тіло Покійного перевезено на український цвинтар у Факс Чейзі, де похоронено покійного Теофіля Кульчицького. Над відкритою могилою прощав Покійного від Українського Народного Союзу та Комітету Пам'ятника Шевченкові д-р Ярослав Падох. Після похоронів Екзекутива „Провидіння" запросила учасників похоронних обрядів на тризну до авдиторії свято - миколаївської парохії, до якої належав Покійний, в часі якої прощали Покійного д-р В. Нестерчук від централі „Самопомочі" та Товариства Українських Кооператорів, д-р І. Скальчук від Відділу УККА й всієї громади Філядельфії, д-р М. Ценко від Окружної Ради „Провидіння" у Філядельфії та від Українського Християнського Руху та мґр. А. Гординський від шкільних товаришів Покійного і родин споріднених з родиною Кульчицьких. Промовцям і учасникам похоронів подякував від дружини й найближчих Покійного його син, професор Християн Кульчицький. Тризною проводив о. шамбелян і головний предсідник „Провидіння" М. Харина, який від „Провидіння" подякував усім учасникам похоронних обрядів за участь у них та молитвою закінчив тризну й громадські похорони одного із своїх найближчих співробітників сл. п. Теофіля Кульчицького.

Промовами і міжнародним концертом відзначили 25-річчя АБН

Ню Йорк. — З ініціятиви Товариства Американських Прихильників АБН, ПАБНА, та при активній співучасті Українського Відділу Пабна під керівництвом М. Шпонтака та Д. Мотрука, у готелі „Коммодор" у суботу 8 березня понад 600 гостей відзначили 25-ту річницю створення Антибольшевицького Бльоку Народів та працю АБН за кордоном для справи визволення поневолених Москвою націй й 20-річчя праці ПАБНА. Підвищення в залі було прикрашене американським і 15 прапорами народів, представники яких входять до АБН, в тому і з Азії, як Тибет чи Корея. Святковим вечором провадив хорватський молодий діяч із кіл ПАБНА Міро Гол, привіт і вступне слово виголосив президент ПАБНА болгарський діяч д-р Іван Дочев. Присутні стоячи оваційно вітали головного промовця — незмінного президента ЦК АБН і голову Проводу ОУН Ярослава Стецька та редактора видань АБН мґр Славу Стецько. У промові, виголошеній англійською мовою, Ярослав Стецько коротко спинився на історії постання АБН на Українській Землі під охороною вояків УПА, вказав на незмінність головних завдань АБН, що висловлені у гаслі „Свобода народам, свобода людині", на зростання національного опору й боротьби в поневолених Москвою і Пейпінґом країнах, домагався допомоги від урядів вільних країн для тієї боротьби та закінчив цитатою з промови В. Черчіля: „Краще загинути, ніж жити в рабстві". Промовляли також: п-ні Роз-Марі Гоннінґ із нюйоркської Стейтової Асамблеї, яка сказала, що коли б ЗСА подали 25 років тому допомогу поневоленим націям, то напевно не було б воєн у Кореї та у В'єтнамі; проф. д-р А. Епп із Філядельфії, д-р Н. Процик із Боффало. Учасники прийняття-зустрічі вітали багатьох представників різних народів, політичних і громадських діячів, представників членства АБН з Естонії, Півн. Кавказу, Грузії, Румунії, Литви, Хорватії, Білорусі, козаків з Дону і з Кубані, Угорщини й ін. Від українців УККА репрезентував д-р Вол. Душник, ООЧСУ — мґр І. Винник, Об'єднання Жінок ОЧСУ — мґр Уляна Целевич із Чикаґо, д-р Б. Футей з Клівленду, інж. В. Масевський з Вашингтону та ін. Заля гаряче вітала молодого американського діяча Теда Дженінса — президента організації Американської Молоді. Промови чергувались із мистецькими точками. У барвистій мистецькій програмі, координатором якої був румунський діяч А. Ніколаї, виступали: тріо молодих білоруських співачок — А. Махнюк, Г. Петиш, Р. Косцюк, при фортепіяні Л.

(закінчення зі стор. 3-ї)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 9118.
Supscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65$.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Взаємосуперечне рішення Найвищого Суду

Найвищий Суд ЗСА проголосив 24 лютого ц. р. присуд у двох справах, засуджуючи в одному реченні студентські заворушення, а в наступному реченні виправдуючи порушування порядку й дисципліни на терені високих шкіл. Більшістю 7-ох голосів членів Найвищого Суду проти 2-ох рішено, що „поведінка студентів в клясі або поза нею, яка з будь-яких причин — з уваги на місце, час чи характер поведінки — матеріяльно розхитує працю в клясі або спричиняє сутній безпорядок і порушує права інших, не підлягає, очевидно, конституційній ґарантії свободи слова". Заперечивши таким чином студентам - бешкетникам право покликатись на конституційну свободу слова, Найвищий Суд признав право на таку свободу студентам, якщо їх поведінка „не є агресивною акцією". Конкретно Найвищий Суд взяв в оборону трьох учнів середньої школи в Айові, які, протестуючи проти В'єтнамської війни, демонстраційно носили, всупереч виразній забороні шкільної влади, чорні нараменники. Їх за це покарали, і нижчі судові інстанції затвердили дисциплінарну кару шкільних зверхників. Найвищий Суд скасував ту кару, бо, мовляв, учні і студенти „мають право висловлювати свою опінію навіть на такі контроверсійні справи, як конфлікт у В'єтнамі . . ."

Два судді Найвищого Суду не погодилися з таким становищем своїх колег і ствердили, що такий присуд у практиці відкриває двері всякому бунтарству учнів і студентів проти розпоряджень шкільної влади та сприяє анархії в школах. Треба признати рацію тим двом членам Найвищого Суду. Ультраліберальне становище більшости членів Найвищого Суду, яка боронить конституційний принцип „права на свободу вислову", в даному випадку знову взяла в оборону не загал громадянства, загал студентства, шкільні установи і відповідальний за них провід, а тих нечисленних учнів і студентів, які не визнають ніякої дисципліни та анархізують у школах атмосферу. Легко вдаривши одною рукою і водночас погладивши другою, Найвищий Суд зробив недобру прислугу справі оздоровлення шкільних відносин в ЗСА. Це тим прикріше, що в Америці щораз виразніше виявляється обурення проти спричинників заколотів у середніх і високих школах. Оздоровлення може прийти тільки внаслідок рішучих і поважних, а не половинчастих і сумнівних заходів.

Царсько-комуністичні

Совєтська пресова й радіова пропаґанда заперечують радіопересилання російською та іншою мовами з червоного Китаю, в яких говориться, що сучасні кремлівські керівники продовжують іти єдинонеділимським шляхом царської імперської Росії. Совєтська преса твердить, що Пейпінґ має неоправдані, мовляв, територіяльні претенсії до Совєтського Союзу. У свою чергу Китай домагається повернути йому ті частини китайської території, що були під різними приводами загарбані ще царською Росією, особливо в районі Далекого Сходу, на ріках Амур, Уссурі й ін. Китай вважає також, що велетенська т. зв. Монгольська Народна Республіка, сателіт СССР після безкровного захоплення її шляхом проникання в 1920-их роках — це також в значній мірі китайська територія. Між іншим, у Монголії живуть багато сотень тисяч китайців. Своєю чергою Японія уже не один раз згадувала про частину Курільських та інших островів, що їх загарбав Совєтський Союз під час другої світової війни.

Москва щоденно говорить про „добросусідські відносини між народами", про мир, але нічого із загарбаних чужих земель повернути не бажає, не лише українському, але й китайському, японському та іншим народам. Бо не мітичний „комунізм" є основною базою, на якій тримається примусово збитий докупи Совєтський Союз, а Російська імперія. В надрукованій у „Правді" й інших газетах з 4 березня ноті урядові червоного Китаю Москва називає „бандитським нападом" зудар на совєтсько - китайському прикордонні, де 200 китайців — за совєтською нотою — забили й поранили „багатьох совєтських прикордонників". Як відомо, пейпінґський режим, породжений Москвою, яка хоче поширити свої кордони „от края до края", вже пригрозив Москві „тотальним знищенням Совєтського Союзу".

Саме в ці дні взаємообвинувачень між Москвою і Пейпінґом — на сторінках московської преси з'явились фоторепродукції совєтських орденів Ушакова і Нахімова, встановлених 25 років тому. Ушаков і Нахімов — це білоросійські царські адмірали - загарбники, але їх ордени вішають нагороджені поруч із орденами Леніна. Ці ордени найкраще виявляють суть СССР.

Валерій Остапенко

НОВЕ ПРО КЕСТРІНҐА

У Західній Німеччині багато видається мемуарної літератури в тій чи іншій мірі зв'язаної з подіями другої світової війни. Автори цих публікацій, колишні військовики і дипломати, стараються звернути всю відповідальність за війну на Гітлера та його ближче оточення і вибілити військову верхівку того часу — показати німецьких генералів, які опрацьовували оперативні пляни нападу на европейські народи, противниками Гітлера та його політики.

У світлі цієї тенденції треба розглядати і видання спеціяльної серії про „видатних солдатів". Але одна книжка з цієї серії звертає на себе окрему увагу — своєю об'єктивністю і особливо тим, що в ній видне місце приділено питанню поневолених Москвою народів.

Перед нами спомини Кестрінґа та його особисте й службове листування, під загальним заголовком „Генерал Еріст Кестрінґ".

Генерал Кестрінґ — фігура кольоритна. Син переселенців з Ганноверу, він народився і виховався в Москві. Дев'ятнадцяти років лишає Росію і вступає в уланський полк кайзерівської армії. Бере участь в першій світовій війні. А у 1918 році прибуває на Україну як член німецької військової місії при гетьманові Скоропадському. В цей період Кестрінґ ближче ознайомлюється з Україною та її тодішніми політичними настроями. Тоді ж у нього, ще молодого ротмістра, вперше виявляються симпатії до самостійницьких прагнень українського народу.

Після провалу німецької окупації Кестрінґ повертається до Німеччини. Тут бере участь у створенні райхсверу, займаючи різні командні й штабні посади. А у 1931 році, вже бувши полковником, призначається воєнним атташе в Совєтський Союз, де й перебуває до 1941 року.

З початком совєтсько - німецької війни Кестрінґ повертається до Німеччини, стає генералом і „уповноваженим в справах Кавказу". Від 1943 року і до кінця війни, коли його взяли в полон американці, Кестрінґ займався справами чужинецьких частин, що в складі німецької армії воювали проти большевиків.

Характеризуючи цей період діяльности Кестрінґа, його адьютант під час війни фон Віттерфельд пише в передмові до книжки, що „генерал невтомно боровся, щоб дати підсовєтським народам політичну мету". А сам Кестрінґ у своїх споминах заявляє: „Я прекрасно розумів, що самими закликами до звільнення з-під совєтського панування нікого не захопиш, що підсовєтським народам треба дати можливість самим, після повалення большевизму, визначити свою національну й політичну долю".

Аналогічні висловлювання зустрічаються і на інших сторінках книжки, при чому, зупиняючись на національних проблемах в СССР, Кестрінґ завжди протиставить підсовєтські народи совєтській владі, комуністичній партії. І тут вражає незвичайна політична прозорливість цього німецького генерала. Своїми реалістичними поглядами в питанні „народ — режим" він далеко перевершив не тільки своїх сучасників — німецьких політичних і воєнних діячів, і не тільки тодішніх „союзників" підсовєтських народів, в особі Рузвелта і Черчілла, а навіть деяких українських політиків, які ще й досі не хочуть зрозуміти те, що розумів чверть століття тому чужий, німець — що український народ під совєтами і совєтський режим не можна підводити під спільний знаменник „совєт".

Як Кестрінґ дивився на хід воєнних подій?

Упорядник і редактор книжки, колишній офіцер вермахту полковник Теске, що завідує тепер воєнним відділом федерального архіву, звертає увагу на широку обізнаність Кестрінґа в питанні потенціяльних можливостей совєтських збройних сил. „У своїх спогадах, — вказує Теске, — генерал Кестрінґ кваліфікує червону армію як дієздатного, небезпечного противника, з яким треба рахуватись. Однак, у його службових звітах і листуванні ці прикмети червоної армії характеризується не так виразно". Теске пояснює це тим, що Кестрінґ боявся, що його листування може перехопити совєтська розвідка, а також керувався необхідністю пристосуватись до бажань Гітлера отримувати інформації, які відповідали його уяві та намірам.

Реалістична оцінка Кестрінґом совєтської армії і його протидіяння згубній політиці німців на Сході дали тепер привід деяким авторам, рецензуючи його спогади, схарактеризувати його малощо не як приятеля Совєтського Союзу. Подібні леґенди тепер модні в Західній Німеччині, особливо після недавнього „бунту" колишніх гітлерівських генералів. На цих леґендах спекулюють певні західньонімецькі політичні кола, вимагаючи перегляду питання про невинність німецького генералітету у розв'язанні другої світової війни. А що це явний реверанс в сторону Совєтського Союзу, нікого не повинно дивувати, бо німці ніколи не були добрими політиками.

Як би не старалися видавці серії про „видатних солдатів" спопуляризувати колишнього воєнного аташе в Москві саме в цьому напрямку, його мемуари залишаються дуже цінними для антисовєтської пропаґанди. Бо Кестрінґ не якийсь там випадковий „знавець" підсовєтської дійсности, а людина, яка народилася і виховалася в Росії, майже десятиріччя прожила в Совєтському Союзі, особисто знала багатьох військових і політичних діячів.

Книжка „Генерал Еріст Кестрінґ" може послужити добрим політичним підручником для західніх політиків, якщо вони колись таки почнуть цікавитися долею поневолених Москвою народів.

Володимира Ценко

20 РОКІВ ТОМУ

(1)

„До Вас, українські жінки, розкинуті по цілому світі, кличемо: ставайте в організовані ряди українського жіноцтва й поможіть нам сповнити великі зобов'язання перед українським народом, нашими власними дітьми. Розкинуті по цілому світі, гуртуймося в наших організаціях, бо тільки в єдності, солідарності, дисципліні наша сила. Доповнюйте ряди жіночих організацій, які вже довгі роки працюють, і кличте всіх, хто ще не є їх членами. В країнах, де існують жіночі організації, які своєю працею розгорнули всесторонню діяльність, нехай координують ту працю, нехай її ще більш узгіднять та держать сильніше зо своїм проводом. В країнах, де ще нема українських жіночих організацій, гуртуйтеся і творіть жіночі організації. Світова Федерація Українських Жіночих Організацій стоїть Вам до помочі і готова Вас підтримати, творячи можливості взаємної співпраці та піддержки Сильніші — слабшим, багатші — біднішим, всі ми діти українського народу".

Це слова із першого, наскрізь актуального сьогодні, звернення СФУЖО до українського жіноцтва, що його підписали: Олена Кисілевська — голова, Олена Лотоцька, Людмила Івченко, Євгенія Ситник — заст. голови, Марія Біляк, Анастасія Вокер, Ольга Войценко, Стефанія Грицко, Ірина Павликовська — члени першої Управи Федерації, яку покликав до життя Світовий Конгрес Українського Жіноцтва, що відбувся в Філядельфії 12-13 листопада 1948 р. з ініціятиви тодішньої голови СУА Олени Лотоцької.

Від цієї історичної події вже минуло 20 років, і ми невимовно раді, що між нами є ще багато учасниць цієї світлої хвилини, коли за словами секретаря Головної Управи „Провидіння", Антона Цурковського: „Українське жіноцтво випередило діячів - мужчин, бо коли вони покищо станули на Пан-Американській Українській Конференції та на УНРаді, то українські жінки вже уладили свій світовий конґрес і покликали до життя всесвітню організацію".

Перед нами пожовклі листки журналів „Наше життя" і „Громадянка" із 1948-49 р. повні документальних знімок, звітів та захоплених статтей учасниць конґресу, які наповнюють нас подивом до громадської зрілости, вироблення провідниць українських жіночих організацій, що спромоглися перебороти важкі трудноці і об'єднано створити світову жіночу федерацію.

Богослуженнями в українській католицькій і православній церквах, панахидою за померлих членів організацій та борців за волю України, як також посвяченням ікони Богоматері з дитятком, яку привезла пані Ірина Павликовська з Німеччини як дар Об'єднання Українського Жіноцтва на еміґрації для Союзу Українок Америки — почато конґрес. Акту посвячення довершив о. Платон Корнеляк, тодішній канцлер філядельфійської консисторії, теперішній епископ для українців в Німеччині. Пані Ірина Павликовська, складаючи на конґресі свій привіт та передаючи ікону, висловила побажання, щоб так, як колись Пречиста Діва взяла під свій покров і опіку українське козацтво й військо, щоб і сьогоднішній з'їзд відбувся під опікою Пречистої Діви, Покровительки українського народу".

Під час конґресу за президіяльним столом видніло порожнє місце, а коло нього перев'язана синьо - жовтими стяжками китиця пшениці з маками та волошками, і напис: „Місце для делеґатки з Рідного Краю".

На конґрес прибуло 94 делеґатки і коло 200 гостей.

Европу заступали: Ірина Павликовська — голова ОУЖ, Дарія Ребет — секретарка ОУЖ та Уляна Целевич і Марія Химинець. На конґресі були щойно прибулі з Німеччини Степанія Пушкар, теперішня голова СУА, що зайнялася підготовою мистецької вистави та виданням пропам'ятної книги у мистецькім оформленні Бутовича, і Марія Хомин, що заступала Пласт. Від канадійських жіночих організацій взяли участь: голова Комітету Українок Канади Євгенія Ситник, голова Союзу Українок Канади Ольга Войценко і Леонія Слюзар, заст. голови Ліґи Українських Кат. Жінок Катерина Кравс, від організації Українок Канади Стефанія Савчук і Ольга Заяць. З Канади прибула заслужена жіноча діячка, редакторка „Жіночої Долі" і „Жіночої Волі" сенаторка Олена Кисілевська — сеньйорка українського жіночого руху.

Не змогли прибути делеґатки з інших країн, але вони прислали привіти та заяви про свою згоду у вирішенні всіх справ. Такі заяви надіслали центральні жіночі організації з Арґентини, Бразилії, Великобританії, Франції, Бельгії і Австрії.

Програма Світового Конґресу Українського Жіноцтва була добре продумана і вщерть виповнила два дні. Надзвичайно урочисто відбулося відкриття, внесення прапорів та вибір президії на чолі з сенаторкою Оленою Кисілевською. Співом молитви „Боже, вислухай благання" почато конґрес. В першому дні відчитано 5 рефератів. Перший програмовий реферат виголосила Олена Лотоцька, голова СУА.

„Ми зібралися тут, — сказала Олена Лотоцька, — щоб заявити, що хочемо вільної України і що будемо аж до перемоги боротися за незалежну Україну. Дехто міг би сказати, що ми, як американці або канадійці, не маємо права заявлятися в такий спосіб, але я скажу й буду при тім стояти, що добрий американець і добрий канадієць, який свободу ставить вище життя, буде боротися за справу свободи всюди, а американець і канадієць української крови має обов'язок стати в обороні краю своїх батьків. Наше завдання — створити Світову Федерацію Українських Жінок, що складатиметься з представниць українського жіноцтва Америки, Канади, Південної Америки та еміґрації в Західній Европі. Така організація при піддержці існуючих українських установ буде нашим речником на світовому форумі й лідером об'єднаної думки й чину".

(Закінчення буде)

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

Про оборонців св. п. Ольги Басараб

У фейлетонах М. Ла у „Свободі" про св. п. Ольгу Басараб в ч. 33 з 20 лютого 1969 р. сказано: „Адвокати Ольги Басараб — Володимир Бачинський і Лев Ганкевич (так подав проф. Левицький. Зиновій Книш вважає, що оборонцем Басарабової був Олександер Марітчак. Справа потребує вияснення)". Не знаю вправді, хто є автором згаданого фейлетону, бо з ініціялів трудно догадатись, однак подаю бажане пояснення:

П. Зиновій Книш подав правильно, що справу оборони св. п. Ольги Басараб передав мені брат Покійної проф. Северин Левицький, при чому не згадував нічого про інших оборонців, хоч в такім випадку, згідно із зобов'язуючою тоді адвокатів етикою, мусів би я порозумітись щодо оборони з іншими оборонцями.

По одержанні повновласти інтервеніював я на поліції, щоб одержати побачення з арештованою, але мені відмовлено. Тоді зголосився я до директора поліції Райнлендера, домагаючись від нього дозволу на побачення з Ольгою Басараб. Райнлендер — колишній австрійський директор поліції — вислухав мене спокійно і задумався. Потім сказав, що нормально не дається оборонцям дозволу на побачення з арештованими, які знаходяться на поліції; але прохав зачекати, і закликав до свого бюра Кайдана. Цей — відразливого вигляду поліціянт, відомий з брутального поводження з арештованими українцями — явився, підійшов і щось шепотом сказав Райнлендерові. Опісля приступив до мене Райнлендер і повідомив, що справа в слідстві, і він не може дати дозволу на побачення. На це я завважив, що слідство повинен провадити суддя, а не поліція, і повідомив Райнлендера, що в цій справі звернуся до суду.

На цьому моя інтервенція скінчилася. Невдовзі по тій інтервенції я дізнався, що св. п. Ольга Басараб втратила життя під тортурами польської поліції.

Про доручення мені оборони св. п. Ольги Басараб писала, крім п. Зиновія Книша, також п. Мілена Рудницька у статті, вміщеній у „Свободі" в 1954 р. Про інтервенції інших оборонців не маю ніяких безпосередніх інформацій. Відомо мені тільки, що д-р Володимир Бачинський тоді обороною підсудних не займався.

Д-р Олександер Марітчак
Дітройт, Миш.

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

Хоче бути корисною громаді

Дорога Редакціє!

Не знаю, до кого звертатися, і тому звертаюсь прямо до Вас. Хочу подякувати за те, що Ви присилаєте мені газети. Я читаю їх з великим захопленням, бо вони дають мені ті знання української історії, яких я, проживаючи на Україні, не мала. Газета заставила мене задуматись над своєю національністю і гордитися тим, що я — українка.

Читаючи „Свободу, я не перестаю дивуватись, що далеко за кордоном є стільки українців, які проводять стільки громадської праці, що існують українська культура і мистецтво далеко на чужині. Це все так приємно, що хочеться самій бути там разом з усіма українцями і бути потрібною громаді, покласти трохи і свого труду.

Я сама перед приїздом до Франції працювала в Закарпатському Українському Народному заслуженому хорі співачкою. Читаючи „Свободу", бачу, що в Америці є багато українських хорів, але ніде не знайшла адреси ні одного з них. Хотілося б написати листа до одного з наших хорів, може б я придалась їм, і могло б статися таке, що з сім'єю переїхала до Америки.

Я знаю добре українську мову, знаю багато українських пісень і хочу жити між своїми.

Живучи три роки в Марселі, я ще не зустріла ні одного українця, в той час, коли так багато українців живуть поза Україною, працюють, говорять, пишуть, думають українською мовою.

Хочеться мені бути разом з українцями. Мені 27 років і я могла б бути корисною для українців, особливо в хорі. Порадьте мені щось, бо ви ж запалили в мені таке велике бажання бути корисною громаді.

Наталка
Марсель, Франція

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

Вш. Р. С-н, Чікаго: Дякуємо за інформацію. Могли б її використати тільки тоді, якби було подане її джерело.

Вп. Р. Стецько, Бостон: Дякуємо за завваги, тим більше, що вони цілком слушні. Матимемо їх на увазі.

Вп. М. Дем'янчук, Мориставн, Н. Дж.: Дякуємо за „Ще про листопадівців". Проте, Ви сказали своє, до цього зайняли становище ті, що мають іншу думку, і редакція не бачить потреби у цій справі продовжувати публічну дискусію.

Вп. Д-р О. С., Ню Йорк: „Свобода" друкує повідомлення та рецензії на нові публікації щойно після того, як одержує рецензійний примірник. Журналу, про який пишете, ми не одержали. Крім того, появу нових чисел журналів „Свобода" може нотувати, але не може завжди подавати їх докладного змісту.

Вп. Інж. П. Штепа, Бредфорд, Онт.: Ваше побажання задовольняємо згідно з Вашим листом. Але згадку, а тим більше рецензію на нову книжкову появу „Свобода" друкує тільки тоді, як одержує рецензійний примірник.

Вп. М. П. М., Мілвіл, Н. Дж.: Наш літературний редактор дещо вагався, до котрої категорії — „віршів" чи „віршилищ" — зарахувати Ваші поезії. Справу вирішила „Таємна глибінь", і все пішло до „віршів", хоч не все зможемо використати.

Вп. Я. З., Свармор, Па.: Дякуємо за „Вовка". При нагоді радо використаємо.

Йосип Лисогір

УККА У ПОСЛІДОВНОМУ ЗМАГАННІ ДО МЕТИ

Звідомлення екзекутивного віце-президента Українського Конґресового Комітету Америки з діяльности УККА за час від 2-го березня 1968 року до кінця лютого 1969 року.

(3)

Така маніфестація відбулася в пополудневих годинах 28 квітня 1968 р. під пам'ятником Т. Шевченка. Взяли в ній участь півтори тисячі осіб. Трибуну біля Стіни Прометея прикрасили українські та американські прапори і велика таблиця з англійським написом: „День Солідарности з 50-ма мільйонами українців — за людські права". Українським доповідачем на маніфестації був письменник Улас Самчук, а по-англійськи промовляв п. Пол Лайонс, екзекутивний директор організації — Міжнародна Амнестія. Делеґатом від Урядової Комісії Громадянських Прав був п. Моріс Дакенс. Промовець — неґр, покликаючись на факт дружби між Шевченком і видатним неґритянським трагіком Айрою Олдріджем з Америки, підкреслив необхідність плекання дружби між людьми всіх націй і рас, бо щойно тоді затріюмфує право людини у світі. По маніфестації під пам'ятником Шевченка відбулася демонстрація перед совєтською амбасадою. Демонстранти голосно протестували проти переслідування українських інтелектуалістів.

Напередодні маніфестації у Вашинґтоні відбулася в Ню Йорку перед Об'єднаними Націями велика демонстрація, в якій взяло участь коло 1.000 молоді в уніформах СУМА і Пласту. Протестували проти русифікації в Україні. Делеґація на чолі з екз. директором УККА Й. Лисогором була прийнята в Секретаріяті Об'єднаних Націй і там вручила меморандум УККА.

Такий же меморандум був вручений місії ЗСА до Об'єднаних Націй. З тієї ж місії Джан Стюарт, заступник директора публічних справ місії ЗСА до ОН, відповів в імені амбасадора Ґолдберґа. В тій відповіді читаємо:

„Уряд ЗСА дає безкомпромісово підтримку для справи самовизначення народів. У багатьох випадках делеґати ЗСА користали з відповідної нагоди, щоб пригадати Совєтському Союзові та світовій спільноті, що народи в межах СССР мають таке саме право на самовизначення, як його мають народи т. зв. колоніяльних країн. І ми закликали СССР дозволити їм на повне використання того права. Цю опінію нашу ми пригадуватимемо при кожній нагоді. Прохаю Вас прийняти запевнення, що заперечення волі від Балтики до Чорного моря залишається справою нашої великої турботи. Політикою нашого Уряду залишається підтримка справедливих аспірацій всіх народів на вільне вирішування політичного оформлення їх життя".

1-го червня 1968 р. у Вашинґтоні відбувся бенкет для відзначення 50-річчя Української Національної Революції. Головним промовцем на тому бенкеті, що мав також і мистецьку частину, був конґресмен Форд, голова республіканської меншости в Палаті Репрезентантів.

9 листопада 1968 р. відбулася конференція, присвячена шкільним справам. Конференцію зорганізувала Шкільна Рада УККА.

7 грудня 1968 р. відбулися урочисті збори для відзначення 100-ліття Т-ва „Просвіти". В тих зборах взяли участь члени останнього Виділу Т-ва „Просвіта" у Львові і працівники її Головної Канцелярії, що живуть в Америці. Того ж дня підписано спеціяльне звернення до українського громадянства в ЗСА в справі ювілейного відзначування заслуженого в українській історії Т-ва „Просвіти". Референтами були: о. шамб. М. Харина, ред. Б. Кравців, д-р М. Стахів і Ю. Ревай.

25-го січня 1969 р. в залях Карнеґі Ендовмент відбулося урочисте відзначення 50-річчя проголошення Соборности Українських Земель. На це святочне зібрання запрошено визначних гостей з американського світу і представників поневолених націй. Імпрезою провадив Йосип Лисогір. Доповідачем був проф. Лев Добрянський. Гостей представляв д-р В. Душник. Проклямації з нагоди 22-го січня, що їх видали губернатор Рокефеллер і посадник Ліндзі, відчитував М. Пізнак.

Зустріч Екзекутиви УККА з представниками молодечих і студентських організацій відбулася 25 січня 1969 р. в готелі „Коммодор". В ній взяли участь представники СУСТА, Пласту, СУМА, ТУСМ і „Зарева" в числі 21 і Екзекутива УККА в числі 13-ть.

Зустріч відкрив Й. Лисогір, висловлюючи бажання Екзекутиви УККА нав'язати ближчий контакт з представниками молоді для спільного обміну думок і активізації молодого покоління в громадській праці. Зустріччю провадив координатор молоді при Екзекутиві УККА інж. Ігор Чума. Обмін думок започаткував проф. Роман Смаль-Стоцький, а пізніше висловлювались представники молоді: А. Чорнодольський, Н. Томич, Г. Климук, Ю. Савицький, О. Ільницький, Л. Лозинська, І. Гікава, О. Толко, І. Бережницький. Заключні висновки зробив проф. Лев Добрянський, стверджуючи, що обидві сторони мусять працювати над усуненням протилежностей між старшим і молодшим поколінням.

В останньому році увінчалася успіхом давно плянована збірка на Катедру Українознавства при Гарвардському Університеті. Та збірка в останньому році дала понад 300.000 долярів. Це був вияв високої жертвенности нашої громади. Та акція мала повну підтримку УККА і всіх його низових клітин. Всі вплати на Катедру приходили і приходять на адресу Головної Канцелярії УККА.

Вибори Президента ЗСА

У 1968 р. відбулися вибори Президента ЗСА. Обидві американські партії Републиканська і Демократична відбули літом того року свої конвенції, щоб визначити кандидатів на пост президента і віце-президента та устійнити програмові плятформи. В обох конвенціях взяли участь представники УККА. І так, на республиканській — президент проф. Л. Добрянський, а на демократичній — екз. віце-президент Й. Лисогір. Завданням обох делеґатів було старатися провести в резолюціях позитивне ставлення до визвольних змагань поневолених Москвою в Европі народів, передусім України.

(Далі буде)

Гримсбі, Онт., Канада
СІЧНЕВІ РОКОВИНИ

В малому містечку Гримсбі і його околиці живе певний відсоток українського населення, яке творить своє громадське українське життя. Тут існують дві українські церкви, а при них скуплюються дві окремі церковні громади українців, що мають свої окремі секції культурно-освітнього і г о с подарчого життя включно з братсько-допомоговою о р ганізацією Українським Народним Союзом, Відділ ч. 451 ім. Тараса Шевченка.

26-го січня о год. 7.30 вечором в парафіяльній залі Української П р авославної Церкви св. Юрія відбулась Святочна Академія для відзначення Січневих Роковин — проголошення Актів Державности і Соборности Українських Земель. В програмі вшановано світлу пам'ять полеглих за волю України молодих Крутянських героїв.

Академію започатковано співом канадійського гимну „О, Канадо" у виконанні хору Української Православної Церкви св. Юрія під управою дир. Григорія Сапентіва. Є. Омельченко відкрив Свято і просив вшанувати полеглих борців за волю Батьківщини.

Згаданий церковний хор милозвучно відспівав маршову пісню „Карпатських Січовиків", потім виступив дитячий хор Рідної Школи, який під управою учительки М. Шувери проспівав дві пісні. До співу рідношкільного хору акомпаніювала молода піяністка Ірина Домарадська.

З захопленням присутні привітали появу Дівочого Ансамблю при місцевій церковній православній громаді, і є її гордістю, бо входить в склад славного Ювілейного Хору Східньої Православної Єпархії в Торонті. Цей гурток з 8-ми студенток державної середньої школи (гай скул) виступив під супроводом молодої „бандуристки" — Галі Буряк виконав мелодійно дві повстанські пісні.

Святочну доповідь в церкві і в залі виголосив місцевий настоятель православної церкви о. Т. Міненко. Після доповіді студентка Н. Яровенко продеклямувала „Думу про проголошення Української Державности", а по цій деклямації послідувала остання програмова точка яка до сліз зворушувала присутніх. Це була сценічна жива картина з драматичних подій українських визвольних змагань в роках 1918-1919, яку зорудував Віктор Новак, а ролі в кій знаменито виконали: Галя Новак, Віктор Качура, Галя Буряк, П. Бойчук, Марко Міненко і Ганя Білушенко. Технічний супровід був під кермою п. Володимира Барткова, а режисером був п. Павло Дацків.

Голова громади п. К. Шпитковський п о дякував всім, що виступали в ролях на сцені, і всім учасникам свята. Загальним співом „Ще не вмерла..." закінчено цю гарну Академію.

Є. Омельченко

Відзначення 77-их роковин з дня народження Верховного Архиєпископа в Чикаго

Чикаго (Н. Н.). — З приводу 77-ої річниці з дня народження Блаженнішого Верховного Архиєпископа і Кардинала Кир Йосифа Сліпого, яка припадає на 17-го лютого, в Чикаго відбулася маніфестація відданости Ювілятові та солідарности з його плянами.

В неділю 16 лютого в православному Соборі св. Володимира, де тимчасово правлять і українці католики з парафії Святих Володимира і Ольги, відслужено Святу Літургію в намірення Ювілята. По обіді маси парафіян і прихожан Святих Володимира і Ольги, парафії, яка зберігає старий календар, зібралися на заклик своєї парафіяльної ради до великої залі СУМА на Святкові Збори. Вуло задумано скромне святочне зібрання для вшанування Ювілята, але воно перемінилося на врочисту академію з багатою мистецькою програмою.

В присутності понад 800 вірних парафії св. Володимира і Ольги та двох священиків відкрив це свято інж. С. Голіш, культурно-освітній референт парафіяльної ради. Церковний хор „Прометей" під дир. Р. Андрушка розпочав програму могутнім „Сотвори, Господи, многая літа", що присутні вислухали стоячи. Далі мішаний хор проспівав „Туман хвилями лягає" М. Лисенка, уривок з опери „Утоплена", а його чоловіча частина виконала окремо пісні „Прометей" і „Вилітали орли" Стеценка. Хорові точки виконано на високому мистецькому рівні при фортепіяновому супроводі д-ра В. Касарабм. Новий церковний хор з своїм динамічним диригентом заповідається на першорядний співочий ансамбль в Чикаго.

Святочне слово прочитав д-р В. Маркусь, наголошуючи в ньому цілий ряд актуальних справ нашої церковної ситуації. Промовець, між іншими, вказав на ще не зреалізовані пляни Верховного Архиєпископа — скликання й оформлення Синоду наших владик в постійне керівне тіло нашої Церкви, встановлення п а тріярхату та інші об'єднюючі заходи. В промові підкреслено ролю священиків і мирян в приспішенні р е а л і з а ції цих справ, а головно в припиненні відокремленицьких та асиміляційних тенденцій, які подекуди проявляються.

„Збереження українського характеру нашої Церкви, плекання обряду, традицій, самобутнього змісту і форм в нашій церковній культурі і національному житті, дає нам шанса проіснувати і зберегтися як національно-етнічна спільнота тут в Америці, в Канаді, Бразилії чи Австралії. Інший шлях, якими б ультрамодними і вченими фразами не прикривався, веде прямо до національної заглади, до безславної асиміляції, до тіні за українським м е р т в'яком ..." — говорив промовець.

В мистецькій частині виступала молодь в поклоні Первоієрархові. Пісню-інсценізацію „Смерічка" вивели дівчата Юного СУМА з Осередку ім. Богуна на близькому півдні Чикага; підготовила юначок до цього симпатичного виступу пані М. Ґалан, Секстет учнів Музичної Школи під проводом проф. В. Чижика гарно виконав „Серенаду" Дофеллі та „Колискову" Брамса. Були ще дві деклямації віршів нашого відомого поета з Чикаго Р. Завадовича, тематично пов'язаних з нинішнім ювілеєм. Деклямували з відповідною експресією Марійна Кліш та юнак О. Палій.

В маніфестаційній частині програми головний радний д-р О. Фаріон запропонував окремі резолюції, які прийнято оплесками. В них говориться про Патріярхат, Синод Єпископів, співпрацю і зближення з українськими православними; прийнято також спеціяльну резолюцію з засудженням нищення культурних пам'ятників совєтським режимом на нашій батьківщині.

Послідовно за цими резолюціями, присутні схвалили тексти телеграм, що їх вислано Їх Блаженству Кир Йосифові (вітальна телеграма), Святішому Отцеві Папі Павлові (в справі Патріярхату) і до ЮНЕСКО — прохання інтервеніювати на захист українських історично-культурних пам'ятників, що їх нищиться в Україні.

Збори ще прийняли окрему постанову, згідно з якою 17-го лютого — день уродин Верховного А р хиєпископа стає роковим святом парафії святих Володимира й Ольги, яка цим вшановує не лише Голову всієї нашої Церкви, але і свого засновника.

Впреп. Отець совітник П. Джулинський в теплих словах звернувся на закінчення до зібраних, висловлюючи радість з такого імпозантного і сердечного свята на пошану нашого Духовного Батька. Він порівняв парафію святих Володимира і Ольги та акт її заснування до чудесного вчинку Мойсея в пустині, що вдарив палицею об скелю і звідти витриснув струм життєдайної води. Так і наш Мойсей доконав чуда, коли 28 липня 1968 р. проголосив встановлення цієї парафії, яка вже нині стає цілющим джерелом для нашого ширшого церковно-н а ц і о н а л ь ного життя — сказав о. парох.

Присутні закінчили це незабутнє свято загальним співом „Боже, вислухай благання".

20-літній ювілей СФУЖО

В добі з'їздів і ювілеїв різних організацій зближається ще один — Ювілей Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, яку називаємо СФУЖО. Живі основниці, які створили її в 1948 р., мають причину радіти, що їх діло увінчалося успіхом і у великій мірі причинилось до більшої активности жіночих організацій у вільному світі та стало наче мостом між минулим і сучасним жіночих організацій, розсіяних по вільному світі після другої світової війни. З'їзд з нагоди Ювілею СФУЖО відбудеться в суботу 22 березня 1969 р. у Філядельфії, в готелі Силвенія. На цей з'їзд запрошені організації і їх Відділи. Було б побажаним, щоб і ширший загал нашого громадянства звеличав цей ювілей своєю присутністю.

Програма з'їзду інтересна і різногранна. Буде там виставка жіночої літератури і преси, яка дасть нам образ стану видань і преси всіх жіночих організацій, що є членами СФУЖО.

Рано о год. 9-ій розпічнеться перша сесія дошкільного виховання, в якій беруть участь Оксана Ґенґало й Ірина Тарнавська. Проводитиме цією сесією мгр Олена Климишин, виховна референтка СФУЖО. Друга сесія по полудні о год. 2-ій. На ній будуть чотири реферати, прелеґентками будуть: Ірина Павликовська, д-р Наталя Пазуняк, інж. Стефанія Пушкар і Олена Процюк. Проводитиме Стефанія Савчук. Реферати віддзеркалюватимуть історію жіночих організацій і дії СФУЖО від часу його постання.

Ввечері буде Бенкет з мистецькою частиною, на якому будуть відзначені організації-основниці СФУЖО.

Щоб цей ювілейний з'їзд як слід підготовити, створено Ювілейний Комітет у Філядельфії, який очолила Марія Харина. При Комітеті постали комісії: програмова, очолює її М. Харина; фінансова — І. Качанівська; резолюційна — І. Павликовська; преси і видавництва — І. Пеленська-Пасіка; реєстраційна — д-р Р. Навроцька; бенкетова — С. Вовчак. До секретаріяту ввійшли: д-р Н. Пазуняк, О. Грабовенська і М. Варвара. Вже в підготові є програма, зі словом голови СФУЖО Олени Залізняк і діючої містоголови Олени Лотоцької. З нагоди з'їзду вийшли жетони, за проєктом мистця-графіка Василя Дорошенка, які уфундувала Окружна Рада СУА у Філядельфії.

Пресова Комісія СФУЖО в Ню Йорку, яку очолює О. Процюк, бере активну участь у підготові цього Ювілею.

За прес. реф. СФУЖО:
Марія Демидчук

Відправа Курінних Українського Пластового Сеньйорату

22-го лютого в приміщенні Українського Інституту Америки при 2 Іст 79 вулиці в Ню Йорку відбулася відправа курінних Українського Пластового Сеньйорату (УПС) в ЗСА. У відправі взяло участь 20 представників, заступаючих 14 сеньйорських куренів. Відправу скликав та нею проводив референт Куренів УСП пл. сен. Юрій Український. В програму входили реферати пл. сен. Т. Самотулки, пл. сен. Е. Грималяка та пл. сен. М. Костка на тему „Методичні заложення Пласту", що були рівнож першою точкою Четвертого Семінара Пластового Конгресу Другого.

Після рефератів та дискусії зроблено перерву на обід, а після обіду продовжувано відправу в окремій залі.

Головний Булавний УПС пл. сен. Т. Крупа виголосив доповідь на тему „Сеньйорат для Пласту", в якій подав напрямні та побажання до сеньйорів на майбутнє. Відтак пл. сен. Ю. Цегельський зреферував дуже важливі під сучасну пору справи, а саме: потребу наймекувати Верховного Пластуна, з'ясування потреби дії пластового сеньйорату в глобальному маштабі, пластові та внутрішньо-курінні видання, значення та потреба сеньйорських проб як вияв діяльности, потреба вибору Головного Булавного УПС сеньйорським з'їздом і ще багато інших справ, які цікавлять сеньйорат.

Слідуючою точкою в програмі була справа сеньйорського бюлетеню „Слово". Усі представники куренів УПС визнали конечність видавати інформативний бюлетень для членства і просять Головну Пластову Булаву приділити на цю ціль певну суму грошей.

На закінчення обговорено біжучі справи, що торкаються безпосередньо сеньйорських куренів. Відправу закінчено в сьомій годині вечора з проханням частіше відбувати такі відправи, але по змозі з коротшою програмою.

пл. сен. Ю. Український
референт Куренів УПС

Промовами і міжнародним концертом відзначили 25-річчя АБН

(Закінчення зі стор. 1-ої.)

Скорс, які виконали народні пісні та твори білоруського композитора в ЗСА Борнава на слова М. Ковиля, хорватський співак-гітарист Іво Васкович, угорський квартет, румунський скрипаль-віртуоз п-ні Нуша Дойна і молодий Ансамбль Бандуристів ім К. Місевича з Гемстеду, під диригуванням о. С. Кіндзерявого- Постуківа, молоді бандуристи і бандуристки якого виявили значний мистецький поступ вперед. Вшануванням пам'яті Головного Командира УПА ген. хор Т. Чупринки і Провідника ОУНр Степана Бандери закінчився той вечір, присвячений Срібному Ювілею АБН. Американський гимн в кінці відіграла піяністка Ф. Танер.

Наступного дня, у неділю, в тім же готелі відбулась Конвенція ПАБНА — Американського Т-ва Прихильників АБН, із звітами уступаючої управи, уділенням абсолюторії, винесенням резолюцій та вибором нового правління. До Президії обрано делеґатами-представниками наступних осіб різних націй: президент д-р Н. Процик, віцепрезидент барон Де Бесени, А. Дошен, мгр Уляна Целевич, д-р Г. Папрайкоф, д-р Я. Епп. До Ради Директорів чи ділової Головної Управи ПАБНА на наступні два роки були вибрані: голова Правління ПАБНА д-р І. Дочев, заступник голови С. Андреянски, М. Гол, А. Пласкачевски д-р А. Соколишин, генеральний секретар — М. Шпонтак, скарбник — В. Пілеса. Конвенція ПАБНА в 20-річчя своєї праці переслала телеграму-привіт президентові Р. Ніксонові, із зверненням уваги на національні аспірації та боротьбу за визволення народів, які перебувають під ярмом комунізму.

ДИСКУСІЯ НАД „СОБОРОМ" ОЛ. ГОНЧАРА В УВАН

Вінніпеґ. — У приміщенні УВАН в „Домі Науки" відбулася 23-го лютого дискусія про книжку „Собор" Ол. Гончара. Доповідь про підсовєтського автора й повість виголосив Семен Романів, даючи аналізу обставин, серед яких була написана повість Гончара та відповідаючи на питання „За яку єресь спалили „Собор"? Дискутанти, між ними Г. Кукса, п. Севериненко, І. Зельський, Ю. Дуравець, О. Бойценко, торкнулися різних аспектів твору Гончара та його критики в УССР і на еміґрації. Дискусію започаткував і проводив сесією Сергій Мухин, член Управи УВАН у Канаді.

ЧЕСЬКІ РОБІТНИКИ НІКОЛИ НЕ ПОГОДЯТЬСЯ на такий „спокій", який був би тотожний із відреченням від цивільних прав, свободи преси й інших вольностей — заявив на конґресі чесько - словацьких робітничих спілок у Празі Властімал Томан, лідер 900.000 робітників металюргічного промислу. Радикальніші за нього чеські робітничі діячі закидали йому угодівство.

РІЗДВЯНИЙ ПОДАРУНОК

Я отримав різдвяний подарунок від Ії та Любка Мацюків — нову їх платівку, награну в Сан Павльо, у Бразилії, два роки тому й видану оце тепер американською фірмою „Супер Рекордінг".

Отримувати подарунок від п-ва Мацюків це явище не щорічне. Але усе ж ця подія зовсім приватного характеру й повідомляти про неї нашу громаду було б зайво, коли б не трапилося, що поштар приніс мені плиту саме тоді, коли в мене було чимало людей з усіх усюдів — з Европи, з Африки (араби), з Азії та з обох Америк. Усі зацікавилися спочатку фотографіями співаків, а потім схотіли послухати й платівку..

Ми почали слухати і я побачив, що усі чужинці захоплені голосами наших співаків і співучістю наших українських мелодій. Ніхто з них не сподівався, що плита буде настільки добра й цікава, незважаючи на зовсім незрозумілу мову. Тоді мені стало ясно, що Ія й Любомир Мацюки зробили подарунок не мені одному, а всій нашій громаді. Це одна з небагатьох українських платівок, де вокальний рівень виконання цілковито дорівнює західнім вимогам. Це дуже відрадне, що на еміґрації спромоглися наші артисти дати зразок українського виконання, так неподібного до „мекання" підсовєтських „народних" та „заслужених", з їх змосковленим стилем співу й виконання. По наших хатах тут, — також мало б бути якесь протиставлення „рушничкам", „каштанам", „київським вальсам" та іншим катюшам і матюшам. Плиту Мацюків треба вітати передусім, як таке цінне мистецьке протиставлення.

Коли не помиляюсь, це вже четверта українська платівка Мацюків. Одну з них, із піяністом Е. Маслюком, присвячено було клясичному українському репертуару. Дуже добре, що цю платівку під наг. „Українські соло й дуети з оркестрою" видала фірма „Супер Рекордінг" своїм коштом: це мабуть перша українська плита, видана виключно фондом американської фірми.

Але головний успіх наших артистів таки артистичний. Майже всі твори, записані на цій платівці, належать до катеґорії „дилетантських" — аматорських. Це не гана, бо таким творам ніколи не бракує головного — щирости почуття. Це музика, яка промовляє до кожного, яка є висловом нормальних побутово-романтичних почуттів кожної людини, з якою людина проходить своє життя, музика, що дає їй вислів почуттів, втіху та розраду. Не можна оцінювати таку музику з погляду композиційних вартостей. Її треба оцінювати з того, скільки втіхи дає вона людям у житті.

Вже у другій пісні, Лисенківській „Ой, одна я одна", Ія Мацюк виказує себе першорядною співачкою й інтерпретацією цієї пісні сміливо можна уважати за найліпше з усіх, що доводилося чути. Те саме можна сказати й про виконання пісні Гнатишина „Жита". Прекрасна, бездоганна емісія звуку в Л. Мацюка у пісні „Бабине літо" Гнатишина, а у пісні „Ой ду, ду", того ж композитора, підноситься до майстерности. Треба послухати, як обережне виконаня дуету „Проліски" може ряту вати цю музику Гнатишина. Як свіжо і шляхетно звучить голос Л. Мацюка у такій заяложеній десятиліттями пісні, як „Дивлюсь я на небо" Зарембн. Вона ніби знову отримує право на життя, звільнена від музичного просвітянства. „Вечірня пісня" Стеценка — знову прекрасний зразок культурного співу Ії Мацюк.

Прегарний цей подарунок на Різдво і заслуговує він на швидке поширення. Мені прикро, але в ім'я об'єктивности треба згадати жахливий оркестровий супровід якогось Жорже Кашаса, бразилійського угорця. Але варто тільки подивитися на його фото, щоб зрозуміти, в який спосіб вкорочено музичні можливости оркестри.

Хай це не зупинить бажаючих придбати платівку. Мацюки співають настільки добре, що оркестру згодом не помітно взагалі.

О. Музиченко

Панахида за мучеників в Річмонді, Мейн

Україна від дня її окупації комуністичною Росією, яка забороняла і забороняє відкрито приносити молитви Всевишньому за нею знищених людей, що відійшли у вічність на Україні.

Ми, українці у вільному світі, мусимо молитися за своїх батьків, матерів, братів, сестер, родичів, знайомих і незнайомих, що згинули в Україні від московського терору: в тюрмах, замордованих і розстріляних, на засланнях в концентраційних таборах невільничої праці Півночі і Сибіру згинулих.

Парафія Української Автокефальної Православної Церкви в Річмонді, Мейн, в першу неділю Великого посту 2-го березня урочисто відслужила Панахиду за всіх вищезгаданих мучеників, котрі мученицькою смертю відійшли у вічність, замучені руками московсько-комуністичної влади.

Панахиду відслужив священик Іван Гриценко, співав парафіяльний хор. Після відслуження Панахиди всі присутні в церкві були запрошені сестрицтвом на спільну трапезу на честь мучеників.

Парафія УАПЦ в Річмонді щиро дякує п. отцеві Іванові Гриценкові за те, що він відгукнувся і приїхав з м. Філядельфії до Річмонду — 520 миль.

Ол. Данченко

ВИЙШЛО НОВЕ ЧИСЛО „ВЕСЕЛКИ"

Джерзі Ситі. — Вийшло найновіше, вже останнє лютневе зимове число багатокольорового журналу „Веселка" для дітей та учнів початкових та середніх шкіл. На обкладинці цього числа гарна фоторепродукція „Зима в Карпатах", з більших оповідань поміщено „Сварливі ноги Оленки" О. Сироватки, „Скарби Волянника", переказ із словенської Б. Даниловича, „Брати" І. Ставничого. Як і в кожному числі, є вірші, загадки, „Гоца Драла", „Богдан Характерник", листування Редакції. Березневе число журналу „Веселка", що його видає УНСоюз для дітей, вже друкується.

Равт преси пробоєм карнавалу в Торонті

Посередині Краля Української Преси на 1969-ий рік Віра Лихач, направо перша Князівна Марта Дудаш, зліва друга Князівна Ліда Бонк

Равт Преси відбувся заходами Спілки Українських Журналістів Канади в Торонті 1 лютого в залі Колеґії св. Василія і був пробоєвою імпрезою цьогорічного карнавалу. Склалися на цей успіх і свобідна атмсфера журналістичної богеміяди, і форма „равту", що в англійській мові означає „веселе збіговище", і добра оркестра „Трембіта" молодого музики В. Оленича і численна публіка.

Важливе те, що на всіх понад 650 гостей більш як одну третю частину творила студентська молодь. Ніхто не нарікав ані на „напушену" формальність ані на перебільшену модерну розвузданість. Правда, Управа СУЖ подбала про те, щоб також і хронічні нарікайли могли знайти щось для себе і мали якесь мінімум задоволення.

Равт Преси притягнув на залю гостей з усіх наших політичних і громадських середовищ, і кожний гість мав нагоду при дефіляді журналістів з символічними перами і репрезентаційними таблицями оплескувати досхочу свій улюблений часопис чи навіть радіопередачу. На Равті відбувся вибір Кралі Української Преси на 1969 рік. Не завидуємо трьом членам жюрі Галині Новаківській і Миронові Левицькому та майстрові церемонії Богданові Синишинові, які мали вибрати з -поміж 20 краль поодиноких часописів Кралю і дві Князівни на 1969 рік. Хочемо пояснити, що вибір відбувався за пунктами, при чому краса обличчя могла здобути максимально 25 пунктів, стрункість ніг і пропорції тіла 25 пунктів, ґрація постави і руху 20 пунктів, а врешті рівень освіти в українознавстві, діяльність в українських молодіжних організаціях, спортові осяги і мистецькі замилування могли здобути для кандидатки до 30 пунктів. Все таки саме ці осягнені пункти вирішили порядок вибору. Найбільшу пересічну кількість пунктів (91 1/3) отримала і стала Кралею Української Преси Канади на 1969 рік кандидатка журналу „Вісті Комбатанта" Віра Лихач. Місце першої Князівни зайняла кандидатка „Вільного Слова" Марта Дудаш (90 2/3 пункта). Місце другої Князівни зайняла кандидатка „Гомону України" — Ліда Бонк (89 2/3 пункта).

Під час представлення всіх 20 краль поодиноких часописів, що її провів майстер церемонії п. Б. Сенишин, кожна з краль отримала на пам'ятку перший том англомовної Енциклопедії Українознавства вартости $ 37.50. Ці цінні нагороди уфундували українські установи, підприємці та професіоналісти список, яких подамо окремо. Після того відбулося підгарячі оплески публіки проголошення і коронування Кралі та двох Князівен Української Преси на 1969 рік. Коронування доконала минулорічна Краля Преси п-на Леся Дмитрів. Усіх краль і новобрану Кралю та Князівен Української Преси привітав голова СУЖ, ред. В. Левицький.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

П'ЯТНИЦЯ, 14-го БЕРЕЗНЯ 1969 р.

НЮАРК - ІРВІНҐТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 371 Відд., о год. 7:30 веч. в залі УНДому, 140 Prospect Ave., Irvington, N. J. Просяться чл. вплачувати вкладки на зборах. — Стефанія Стеців, предс., Марія Ґерус, кас., Ю. Баранюк, фін. секр.

НЕДІЛЯ, 16-го БЕРЕЗНЯ 1969 р.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори С-ва Пресв. Діви Марії — 112 Відд. по 2 і 3-ій Сл. Божій в Кафетерії Школи св. Иосафата при State Rd. Проситься чл. прибути. — Іванна Добрянська, рек. секр.

ВУНСАКЕТ, Р. Ай. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 206 Відд. о год. 1-ій по пол. в Парафіяльній залі при 74 Гаррис Аве. Проситься чл. прибути на збори, бо є важні справи. — В. Кіндефорський.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. І. Хрестителя — 76 Відд. о год. 1-ій по пол. в Украін. Катол. Школі при Айві вул. і Сенфорд Аве. Проситься чл. прибути і вирівняти свої залеглості. — М. Демчук, предс., Людмила Нагнибіда, касир, В. Салабун, секр.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка — 42 Відд. о год. 2-ій по полудні в УНДомі при 237 Hope Ave. Проситься членство прибути. На річних зборах 16 лютого ц. р. вибрано слідуючу управу: В. Новацький, предс., І. Влиха, заст., П. Головачук, фін. секретар, Н. Михайлишин, касир, В. Марущак, рек. секретар. Опіка хворих: С. Задорожний, С. Андрусишин. Прапорщики: І. Білоґан, М. Тиньо. Мужі довір'я: А. Варна, Й. Кашалаба. Господар — І. Хомко. Контр. Комісія: інж. Б. Чайківський, гол., проф. І. Рудакевич і п. М. Тижбір — члени. — В. Марущак, рек. секретар.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Посмертні згадки

МИКОЛА БАРАНЕЦЬКИЙ, член Б-ва св. І. Хрестителя — 292 Відд. УНС в Дітройті, Міш., помер 19 лютого 1969 р. Покійний нар. 6-го грудня 1879 р. в с. Попович, пов. Перемишль, Україна. Прожив 90 років. Полишив у смутку сина Миколу і 4 внуки. Похорон відбувся 22 лютого 1969 р. з пох. заведення до церкви св. Михаїла в Дирборні, Міш. при участи рідні, членів Б-ва та приятелів на цвинтар Holy Cross в Дітройті, Міш.

Вічна Йому Пам'ять!

П. Федик, секр.

Розшуки

ПОШУКУЄ

Інж. Августин Дуда, Тадея і Антонію Ґмитрасевичів з Дмитрович коло Судової Вишні, діти: Антона і Кароліни з дому Терлецьких. Хто знав би про них або вони самі, прошу писати на адресу:

Daniel J. Pisetzky
2404 E. Baltimore Street
Baltimore, Md. 21224

Заграничні газети просяться про передрук.

ТАРЗАН, Ч. 6147. Іто недовірливий.

Хто їсть мій харч — не може бути моїм ворогом — каже старий Тарзан.

Ця нога лелеки приверне тобі силу. Ти ледве втік від смерти! Хто ти такий? Чого ти тут?

Якщо він не хоче говорити — то він є злим духом, Тарзане, — так, як перестерігав наш знахор! Краще ми зв'яжім його!